

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 37

гр. Кюстендил, 01.02.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, V СЪСТАВ, в закрито заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Начев
Елисавета Г. Деянчева

като разгледа докладваното от Пенка Н. Братанова Въззивно частно наказателно дело № 20231500600034 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 341, ал.2 вр. чл.301, ал.1 т.4 пр.2 и вр. ал.2 НПК.

Делото е образувано по частна жалба от адв. д-р А.Г.Д. в качеството ѝ на повереник на частния тъжител по по НЧХД № 798/21 г. по описа на Кюстендилския районен съд В. И. Ч-Ш.

Обжалва се определение №421, постановено на 25.11.2022 г. по НЧХД № 798/21 г. на КнРС, с което съдът е оставил без уважение искането на адв.д-р Д. в качеството ѝ на повереник на частния тъжител Ч-Ш за изменение на присъда № 20/31.10.2022 г. по посоченото НЧХД в частта за разноските. Сочи се, че определението е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, тъй като присъждане на разноски за двама адвокати в наказателния процес представлявало злоупотреба с право по смисъла на чл.54, ал.2 от Конституцията на РБългария. Иска се отмяна на определението и произнасяне по същество с присъждане на възнаграждение на само за един адвокат.

Въззиваемата страна по жалбата- Д. Г. М. не е депозирала възражения в срока по чл.342, ал.2 НПК срещу постъпилата частна жалба.

КНОС, в настоящия съдебен състав, като разгледа постъпилата частна жалба, намира същата за допустима, доколкото е предявена от надлежна страна и в срока по чл. 342, ал.1 НПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

По тъжба на В. И. Ч-Ш с твърдения за извършено престъпление по чл.147, ал.1 НК срещу подсъдимата Д. Г. М. е било образувано НЧХД № 35/21 г. по описа на Благоевградския РС. По посоченото дело М. е упълномощила като свой защитник адв.М.О. от АК- Кюстендил. По делото фигурира негово пълномощно – л.108 с отбелязване, че е договорено възнаграждение в размер на 500 лева, платени в брой.

С протоколно определение от 25.06.2021 г. делото е прекратено поради отвод на всички съдии в този съд.

ВКС с определение №116/12.07.2021 г. по н.д. № 609/21 г. е определил като компетентен съд Кюстендилския районен съд.

Пред КнРС същата е била представлява от адв. О. и адв. Г.М.. На л.115-199 г. по делото фигурират договори за правна защита и съдействие, в които е отбелязано, че общо платената сума на защитника ѝ адв. М. по НЧХД № 798/21 г. е в размер на 900 лева.

По време на пледоариите е претендирано заплащане на разноски от страна на защитниците ѝ, като е представен списък, в който са отразени разноските на адв. М. в размер на 900 лева.

С присъда № 20/31.10.2022 г. по НЧХД № 798/21 г. на КнРС подс. М. е оправдана по

повдигнатото обвинение по чл.147, ал.1 НК, отхвърлени са предявените срещу нея граждански иски за имуществени и неимуществени вреди. Тъжителката В. Ч-Ш е осъдена за заплати разноските на подсъдимата в размер на 1400 лева, включващи се и разноските за адв. О..

Присъдата не е обжалвана в оправдателната и отхвърлителната ѝ част.

На 15.11.2022 г. е постъпило искане от адв.д-р А.Д. за поправка на съдебно решение в частта на присъдените разноски с правно основание чл.248, ал.1 ГПК. Искане за изменение на присъдата в посочената част, тъй като разноските за адв. О. не били описани в приложения списък по чл.80 ГПК.

С атакуваното определение КнРС е оставил без уважение искането, като е приел, че нормите на ГПК не се прилагат субсидиарно в частта относно присъдените разноски в наказателното производство.

Настоящият съдебен състав намира атакуваното определение за правилно и законсъобразно по следните съображения:

В настоящия случай въпросът за разноските е решен с присъда, но доколкото в тази част същата не се ползва със сила на присъдено нещо, няма пречка да бъде пререшен съгласно чл.301, ал.1, т.4 НПК. Производството пред КнРС е наказателно и в него се прилагат разпоредбите на НПК; направеното искане за поправка на присъдата, респ. за изменението ѝ на основание чл.248 ГПК е неприложим, но същото следва да се разгледа съгласно посочения процесуален ред, съобразявайки се с нормите на чл.189- 190 НПК.

Безспорно разпоредбата на чл. 190, ал. 1 НПК е категорична, че когато подсъдимият бъде признат за невинен, разноските по дела, образувани по тѣжба на пострадалия до съда, се възлагат на частния тѣжител. Въпросът за разноските е доразвит и с ТР 36/90 г. на ОСНК, което изрично предвижда, че правилата за тях се прилагат за всички видове наказателни дела и че съдът е задължен служебно да се произнесе по възлагането на разноските по дела, образувани по тѣжба на пострадалия, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено. В този аспект съдът правилно е решил този въпрос, като е преценил, с оглед съдбата на НП (приключило с оправдателна присъда), че разноските на подсъдимата следва да се възложат на тѣжителката.

Не се споделят развитите в частната жалба доводи, че реда за претендиране на разноските ѝ, определен в чл.80 ГПК, не е спазен. Тази разпоредба не се прилага в наказателния процес. Гражданският иск в него има акцесорен характер и в наказателния процес основателността му се определя от наказателната отговорност на подсъдимата. Въпросът за разноските на оправдания подсъдим са решени изрично с чл.190 НПК и в този аспект не може да се твърди, че в случая е налице законодателна празнота, която следва да се запълва чрез правоприлагане по аналогия. Липсата на разпоредбата, идентична на чл.78, ал.1-5 ГПК, както и на чл.248 ГПК не е основание за препращане към ГПК. Разпоредбата на чл.88, ал.1 ГПК изрично предвижда, че разглеждането на гражданския иск е по реда на НПК, препращането към ГПК е само по отношение на липсата на особени правила за този ред, но не и по правилата за разноските.

Не се споделя и довода на жалбоподателката, че присъждането на разноски за двама адвокати представлява злоупотреба с права. Видно от материалите по делото е, че подсъдимата в производството пред БлРС е ангажирала адв.О., а пред КнРС- адв. М., като пред КнРС и двамата са се явявали пред съда, респ. са упражнявали ефективна защита. НПК не определя броя на адвокатите, които могат да бъдат представители на определена страна в процеса, нито пък съдържа ограничения относно договореното възнаграждение.

Същевременно в чл.189 НПК не се предвижда възможност за намаляване на възнаграждението при прекомерност при възражение; такава възможност не е предвидена и в чл.190 НПК. Този въпрос няма как да бъде разгледан от настоящия състав, доколкото не е основано на приложимия процесуален закон. В НПК не е предвидена аналогична на чл. 78, ал. 5 ГПК разпоредба, която да дава възможност на съда да присъжда възнаграждение в по-нисък от претендирания като платен адвокатски хонорар от гледище на действителната фактическа и правна сложност на делото. Разпоредбата на чл. 189 – 190 НПК са ясни и по непрекъснат начин уреждат въпроса с възлагането на разноските, съответно- при признаване на подсъдимия за виновен и при оневиняването му- Р- 21 от 20.07.2022 г. - н. д. № 1082/2021

г.- III НО.

В заключение- В наказателното производство не следва да се обсъжда оплакване за прекомерност на разносните, т.е., неприложима е разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Цитираните в жалбата решения на ВКС са тълкувани превратно, тъй като там казусите са специфични и не са идентични с настоящия.

В този аспект тъжителката Веселка И. Ч-Ш правилно и в съответствие с разп. на чл.189-190 НПК е осъдена да заплати сторените от подс. М. разноси. Затова и определението на КнРС, с което е отказал измението на присъдата си в частта за разносните е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По тези съображения и на осн.чл.345 НПК вр. чл. 306, ал.1,т.4 НПК, окръжният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение №421/25.11.2022 г.на Кюстендилския районен съд по НЧХД № 798/2021 г. по описа на същия съд.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____